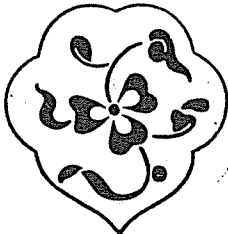

bilmem hangi şâir ve devlet adamını göklere çıkarırlarken onun yanı başında bir başka neşriyatta aynı adam için vesikalar ibraz ederek vatan haini olarak göstermeğe çalışırlar.

Şunu hemen itiraf etmeliyiz ki, veliler de çocukları ile gerekli şekilde alâkadar olmuyorlar. Hangi ana veya baba çocuğu eve geç geldiğinde geç kalmışlığındaki nedenleri araştırıyor ve gerekli tedbirleri alıyor? Bunu maalesef ailelerin yüzde doksanı yapmıyorlar. Çocuğun dolabı, çantası ve cepleri kontrol edilmiyor. Kendi dertleri içinde kaybolmuş bir âile çocuğa itimat etmekle çocuğun her türlü ahlâk dışı hareketlerde bulunmasını sağlamaktan ileri gidemiyor. Kendi problemlerine kendisinin cevap vermesi ile serbest bırakılmış çocuk okulda öğretmene teslim ediliyor. Bu durum öğretmen için de çocuk için de haksızlık olmaz mı?

SONUÇ olarak belirtmeliyiz ki, Ülkemizde bir ahlâk buhranı mevcuttur ve ayrıca bir illet halini almıştır. Bu illet veba ve kolera mikrobundan da korkunçtur. Ancak hastalığı kimse tedavi etmeğe yanaşmıyor. Bu bir milli davadır ve ordusu ile maarifi ile hatta adliyesi ile elele verip bu illeti tedaviye çalışmalıdır. Okullarımıza hiç değilse garp ülkeleri kadar Din Dersi okutabilsek lâikliğe de aykırı olmaz. Zira bu lâiklik illeti de onlardan bize geldi. Böylece garpli dostlarımız da gücenmiş olmazlar.

Rahmetli üstad İsmail Hâmi Danişmend'in (Garp İlminin Kur'an-ı Kerim Hayranlığı) adlı eserinde dokunduğumuz konulara en güzel cevaplar verilmektedir. Buradaki gerçek ifade (İslâmiyeti Türklük, Türklüğü de İslâmiyet yaşatmıştır) şeklinde anlatılmıştır. Bu kitap okunulduğunda bir çok tarihî gerçekleri öğrenmek mümkündür. Okullarımızda okutulacak Din Dersleri ne şekilde ve kimler tarafından okutulması başlı başına bir mevzudur. Bundan sonra bu konuya değinmek icap edecektir.

Seherde Duâ

Vuslat aşkıyla yanıp ümit bağlamak sana,
Makus hayat çığrında beklemek o müjdeni.
Duymak için geldiğim şu muamma cihana,
«Yok»ta «Var»ını duyup tebçil eylemek seni...

Uzun minarelerde senin adımı duyup,
Fersûde elbisemle hergün kasrına vardım.
Fâtiha'yı İhlâs'ı doğru yanlış okuyup,
Himmetine sığınıp, affımıza yalvardım...

Suda, kuşta, rüzgârda varlığını duyunca,
Çılgınca: «İşte buldum, buldum» diye sevinip,
Kapıp bağıma bassam hayatımın boyunca,
Saklasam «Sevdiğime erdim.» diye övünüp...

Bir şekil verememek o muazzez adına,
Hayaller zincirinde ve rüyada uğraşıp.
Derviş olsam kanamam, sebilinin tadına,
Erimek varlığında hilkat sırrını aşıp...

Kanlı dudaklarıma ismini derman edip,
Felce mahkûm ruhumu yusam Nar'ı Beyza'nda.
Hayat iksiri içip beyti hüdaya gidip,
Gözyaşları akıtsam lütfen olur mu Hüda?

Ve tövbeyle yoluna düşsem, herdem dolaşsam,
Dönsem kendi kalbime, yaşasam şu ağdımı...
Mâsivâ'dan sıyrılıp varlığına ulaşsam,
Temizler misin Rab'bım şu kirlenen adımları?

MUHSİN İLYAS
SUBAŞI